

«Ἀδάμ ποῦ εἶ;»

Ο ἄνθρωπος απομακρύνεται από το Θεό

Ο χαρακτήρας της διήγησης είναι έντονα ανθρωπομορφικός

«Απ' όλα τα δέντρα του κήπου μπορείς να τρως. **Από το δέντρο όμως της γνώσης του καλού και του κακού να μη φας.** Γιατί την ίδια μέρα που θα φας απ' αυτό, εξάπντος **θα γίνεις θνητός**»... Απ' όλα τα ζώα του αγρού, που είχε δημιουργήσει ο Κύριος ο Θεός, το φίδι ήταν το πιο έξυπνο. Είπε λοιπόν **το φίδι** στη γυναίκα: «Αλήθεια είπε ο Θεός να μη φάτε από κανένα δέντρο του κήπου;». Η γυναίκα του απάντησε: «Μπορούμε να φάμε καρπούς απ' όλα τα δέντρα, εκτός από κείνο που βρίσκεται στη μέση του κήπου. Ο Θεός είπε να μη φάμε τον καρπό του, ούτε καν να τον αγγίξουμε, για να μη γίνουμε θνητοί». Τότε το φίδι είπε στη γυναίκα: «Όχι βέβαια! Δε θα γίνετε θνητοί. Όμως ο Θεός ξέρει ότι την ημέρα που θα φάτε απ' αυτό, θα ανοιχτούν τα μάτια σας και θα γίνετε σαν θεοί και θα γνωρίζετε το καλό και το κακό». **Η γυναίκα** είδε τους καρπούς του δέντρου που ήταν ωραίοι, φάνταζαν νόστιμοι και κέντριζαν μέσα της την επιθυμία να τους δοκιμάσει. Πήρε λοιπόν από τους καρπούς και **έφαγε** και έδωσε και στον **άντρα** της που ήταν μαζί της, και **έφαγε κι αυτός**. Τότε άνοιξαν τα μάτια και των δύο και διαπίστωσαν ότι ήταν γυμνοί. Έραψαν, λοιπόν, φύλλα συκιάς και έφτιαξαν ενδύματα για να σκεπάσουν τη γύμνια τους. Το δειλινό άκουσαν το Θεό που περπατούσε στον κήπο και κρύφτηκαν... Τότε ο Θεός φώναξε τον Αδάμ και του είπε: «**Αδάμ, πού είσαι;**» Εκείνος απάντησε: «Σε άκουσα στον κήπο, φοβήθηκα και κρύφτηκα, γιατί είμαι γυμνός». Τότε είπε ο Θεός: «Ποιος σου είπε ότι είσαι γυμνός; Μήπως έφαγες από το δέντρο που σου είχα απαγορεύσει να φας;». Ο Αδάμ αποκρίθηκε: «Η γυναίκα που μου έδωσες, εκείνη μου πρόσφερε έναν καρπό και έφαγα». Ο Κύριος ο Θεός ρώτησε τη γυναίκα: «Γιατί το έκανες αυτό;». Εκείνη απάντησε; «Το φίδι με εξαπάτησε και έφαγα»... Έτσι **ο Κύριος ο Θεός έδιωξε τον άνθρωπο από τον κήπο της Εδέμ**, για να καλλιεργεί τη γη απ' την οποία είχε προέλθει. (Γέν. 2, 8-16 και 3, 1-13)

Ο άνθρωπος δημιουργείται ελεύθερος

Το δέντρο της γνώσεως του καλού και του κακού ήταν ένα συνηθισμένο δέντρο και αυτό το ίδιο δεν περιείχε τίποτε κακό. Εξυπηρετούσε την εξέλιξη του Αδάμ προς την τελειότητα και τη μονιμοποίηση στην κατάσταση της αναμαρτησίας. Ο Θεός το τοποθέτησε στον κήπο της Εδέμ για να δώσει στον Αδάμ και στην Εύα μια επιλογή – να Τον υπακούσουν ή να παρακούσουν. Αν ο Θεός δεν είχε δώσει στον Αδάμ και στην Εύα επιλογή, θα ήταν απλά ρομπότ, που θα έκαναν ό,τι ήταν προγραμματισμένοι να κάνουν. Ο Θεός δημιούργησε τον Αδάμ και την Εύα να είναι «ελεύθερα» όντα, ικανά να κάνουν επιλογές, ικανά να διαλέγουν ανάμεσα στο καλό και το κακό. Προκειμένου ο Αδάμ και η Εύα να είναι πράγματι «ελεύθεροι» - θα έπρεπε να έχουν επιλογή.

ΤΑ ΔΥΟ ΔΕΝΤΡΑ ΣΤΟΝ ΑΡΧΙΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Μέσα στον Παράδεισο υπήρχαν πολλά δένδρα, αλλά δύο από αυτά διέφεραν από τα άλλα. Το πρώτο ξύλο ήταν **το ξύλο της γνώσεως** για το οποίο ο Αδάμ έλαβε εντολή να μη φάγη από αυτό. Το άλλο ξύλο ήταν **το ξύλο της ζωής**. Και όπως αναφέρει η Παλαιά Διαθήκη, μετά την ανυπακοή του ανθρώπου και την βρώση του ξύλου της γνώσεως του καλού και του κακού, ο Θεός τον εξέβαλε από τον Παράδεισο "καί ἔταξε τὰ Χερουβίμ καί τήν φλογίνην ρομφαίαν τήν στρεφομένην φυλάσσειν τήν ὁδόν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς" (Γεν. γ', 24). Ο λόγος για τον οποίο εξέβαλε ο Θεός τον άνθρωπο από τον Παράδεισο μετά την παρακοή ήταν ότι δεν έπρεπε μετά την πτώση του να φάγει από το ξύλο της ζωής. "Καί νῦν μήποτε ἐκτείνῃ τήν χεῖρα αὐτοῦ καί λάβῃ ἀπό τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καί φάγῃ καί ζήσεται εἰς τόν αἰῶνα" (Γεν. γ', 22).

Από το ένα έφαγε και απέθανε και **από το άλλο εμποδίστηκε να φάγη για να μη παραμείνη αιωνίως στην πτώση και το κακό**. Οπότε, εδώ βλέπουμε την φιλανθρωπία του Θεού. Εκδιώκει τον άνθρωπο από τον Παράδεισο, ώστε να μη παραμείνει αιώνιος στην θνητότητά του, αλλά **να μετανοήσει**, και κυρίως στον κατάλληλο καιρό με την ενανθρώπιση του **Υιού** του Θεού **να γευθεί του ξύλου της ζωής** και να υπερβεί τον θάνατο και **να εισέλθει πάλι μέσα στον Παράδεισο**. Έτσι, λοιπόν, η έξωση του ανθρώπου από τον Παράδεισο δεν ήταν τιμωρία του Θεού, αλλά έργο της αγάπης και φιλανθρωπίας Του.

Η εντολή του Θεού

Με την εντολή αυτή ο Θεός **δε θέλει να περιορίσει την ελευθερία του ανθρώπου ούτε να του περιορίσει τη γνώση**, αλλά ακριβώς αντίθετα

Θέλει να του δείξει από τη μια ότι **σέβεται την ελευθερία του** (τον αφήνει να διαλέξει), και από την άλλη ότι **τον αγαπά** (προειδοποιώντας τον προφυλάσσει).

Οι περιορισμοί είναι μια απαραίτητη φάση προκειμένου να γίνει στη συνέχεια η ζωή μας πιο πραγματικά ελεύθερη.